

РЕШЕНИЕ

№ 4720

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 29.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Любка Стоянова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4814** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], със седалище в [населено място], област С., срещу Заповед № 01-РД/2835 от 25.08.2010 г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие”, с която се отказва на жалбоподателя финансиране по заявление за подпомагане №21/311/00047 по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2001 – 2013 година.

Жалбоподателите и ответникът в последното съдебно заседание се представляват. При обявяване на ход на делото по същество излагат аргументи в подкрепа на тезите си, представят и писмени бележки. Страните претендират и направените по делото разноси.

Административен съд – С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Намира жалбата за процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването. Съдът намира същата за подадена в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове, тъй като по делото е налице изричен отказ на горестоящия административен орган да уважи подадената по административен ред жалба срещу оспорвания акт.

Разгледана по същество, жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

С оспорената Заповед № 01-РД/2835 от 25.08.2010 г. на Изпълнителния директор на

Държавен фонд „Земеделие“ се отказва на жалбоподателя финансиране по заявление за подпомагане №21/311/00047 по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2001 – 2013 година.

Жалбоподателят [фирма] е кандидатствал за финансиране пред ДФ „Земеделие“ - РА по мярка 311 „Разнообразяване към неземеделски дейности“ с проект „Довършителни работи и оборудване на Къща за отдых със снек-бар в [населено място], обл. С.". Заявлението за подпомагане е депозирано в Областна Разплащателна агенция към ДФЗ - РА - [населено място] на 10.05.2009 г. под идентификационен номер на проекта № 21/311/00047. Към заявлението са приложени попълнените от кандидата таблици, представляващи неразделна част от бизнес-плана съгласно образец - Приложение № 3 към чл. 16, ал. 1 от приложимата Наредба № 30 от 11.08.2008 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности“ от ПРСР, издадена от министъра на земеделието и храните. В таблиците са посочени бъдещи необходими разходи, както следва:

I. В Таблица 1 „Предмет на инвестицията, с която се кандидатства за подпомагане по проекта“ - обектите на инвестицията с подробно описание на всички видове, количества, единична цена и обща стойност на предвидените СМР, които са част от проекта и са необходими за изпълнение на заложените в бизнес-плана цели, които са на обща стойност 537 068, 93 лева.

Към одобрения инвестиционен проект са приложени и количествените сметки, заверени от проектантите, които служат като основа за остойностяване от оферентите на видовете и количествата СМР - предмет на инвестиционното предложение на кандидата. Заверените от проектантите за съответните части количествени сметки в оригинал са приложени първоначално с приложените към заявлението за подпомагане документи и допълнително представени от кандидата с писмо вх. № 01-6500/13800 от 24.08.2009 г. във връзка с уведомително писмо изх. № 01-6500/13800 от 10.08.2009 г., изпратено на кандидата от ДФЗ - РА във връзка с констатирани нередовности, липси или непълноти при обработката на заявлението за подпомагане. В административната преписка се намира и количествена сметка, заверена от проектанта по част: „Технологично обзавеждане“, която предвижда оборудване в различни производствени помещения.

Извън горните видове СМР, технологично обзавеждане и оборудване, с проекта на кандидата се предвижда и закупуване на информационна система, която е включена като позиция в Таблица 1 под наименование на позицията „Софтуерна информационна система за организиране и оптимизиране на бизнес процесите“ и е необходима част от изпълнението на проекта, съгласно заложените цели в бизнес-плана.

Освен това, кандидатът предвижда изработване, доставка и монтаж на рекламни материали съгласно спецификация на материалите по офертата на избория - оферент [фирма].

Посочените разходи, предвидени за реализация на проекта и описани в Таблица 1, попадат в обхвата на допустимите за финансово подпомагане разходи, съгласно разпоредбите на чл. 23, ал. 1, т. 1 от Наредба № 30 - изграждане и/или реконструкция или ремонт на сгради, и/или помещения и друга недвижима собственост и съгласно чл. 23, ал. 1, т. 5, б „б“ - разработване на продукти, разработване и въвеждане на системи за управление, разработване и разпространение на рекламни и информационни материали, придобиване на патентни права и лицензи, необходими за изготвяне и изпълнение на дейностите по проекта. Разходите по т. 5, б. „б“ не надхвърлят 12 % от

общите допустими разходи за проекта и като такива се явяват изцяло допустими за финансиране, съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 10 /предишна ал. 5/ от Наредба № 30. Административния орган е счел, че предвидените в Таблица 1 инвестиции, за които се кандидатства за подпомагане, са част от цялостния обект на инвестицията и без него той не може да бъде завършен и/или да функционира самостоятелно по смисъла на чл. 8, ал. 4 от Наредба № 30 /в редакцията ѝ от 16.09.2011 г., ДВ, обн. бр. 72 от 2011 г./.

Като такива разходи административния орган е приел и разходите, посочени в Таблица 1а от бизнес-план „Инвестиционни разходи, за които не се кандидатства за подпомагане по проекта“. Те са на обща стойност 58 500 лева и включват допълнително обзавеждане и оборудване на сградата.

За разходите, необходими за извършването на тази част от инвестицията, не се кандидатства по проекта и във връзка с това не е необходима подробна разбивка, заверени от проектанта количествени сметки, както и остойностени такива от избран изпълнител. Доказателства за стойността им не се изисква да бъде представяна към заявлението за подпомагане, поради което е достатъчно декларирането им от кандидата в Таблица 1а. Административният орган, в бележките си по съществуващото на спора, е мотивирал защо счита, че тези видове работи е необходимо да бъдат извършени, за да може инвестицията да бъде завършена и да функционира самостоятелно. За такива необходими разходи е счел и разходите в Таблица В „Описание на настоящото състояние на обекта (инвестицията), в случай, че към момента на кандидатстване вече има завършен(и) етап(и) на инвестиционния проект“. В таблицата, съгласно инструкциите за попълване на бизнес-плана следва да се посочат дейностите по реализация на инвестицията преди датата на кандидатстване, вложените средства при осъществяване на посочените дейности и източника на вложените средства. В конкретния случай кандидатът е посочил, че преди кандидатстване за финансиране по програмата, същият е извършил преустройство на жилищна сграда в къща за настаняване на гости, който етап е отбелязан като незавършен. Общата сума по извършените видове и количества СМР се заявява от кандидата, без да е необходимо да представя доказателства за реалното им извършване и стойността им. Кандидатът заявява, че в колона Б „Вложени средства“, че до настоящия момент дейностите по реализация на инвестицията преди датата на кандидатстването са в размер на 500 000 лева.

Ответникът се е мотивирал, че тези дейности са част от цялостния обект на инвестицията и са абсолютно необходими, за да бъде завършен и да функционира обекта на инвестицията, тъй като същата, видно от съдържанието на приложената към бизнес-план строителна документация се изразява в извършване на довършителни работи, доставка на оборудване и обзавеждане на вече преустроената жилищна сграда в къща за гости. От своя страна тези разходи биха били напълно допустими за финансиране, ако кандидатът не ги беше извършил предварително, тъй като са пряко свързани с изграждане и/или реконструкция или ремонт на сгради, и/или помещения и друга недвижима собственост, която се намира в списъка със селските райони, съгласно Приложение № 2 към Наредба № 30 и съответстват с целите на наредбата, залегнали в чл. 2, т. 3 - насърчаване на развитието на интегриран туризъм в селските райони.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспорения акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, а не само по наведените от жалбоподателите в тяхната

жалба.

На първо място, следва да отбележи, че намира процесния акт за издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия и в предвидената от чл. 59 АПК форма и съдържание. От една страна Държавния фонд „Земеделие“ е акредитиран да изпълнява функциите на единствена разплащателна агенция за Р. Б. за прилагане на ОСП на ЕС, по което обстоятелство не се спори между страните.

В оспорената заповед, се съдържат правни основания относно компетентността на органа, издал акта.

На второ място, следва да бъдат дефинирани приложимите в настоящия случай нормативни актове. Към момента на издаване на оспорения акт Р. Б. е пълноправен член на Европейския съюз /ЕС/. Същата е въвела в законодателството си изискванията на директивите и регламентите на ЕС относно Общата селскостопанска политика /ОСП/ на Съюза и в частност, относно правилата и мерките за развитие на селските райони на държавите-членки на ЕС. Вътрешната законодателна рамка е очертана от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/. В настоящия случай приложима е Наредба № 30 от 11.08.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Разнообразяване към неземеделски дейности" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. По делото основния спорен въпрос е правен и той се състои в преценката към коя дата е относимата редакция на чл. 8, ал. 2 от Наредбата, която е послужила за основание на административния орган да откаже финансиране на жалбоподателя.

Към датата на подаване на заявлението за подпомагане безспорно е действала редакцията на Наредба № 30 от 02.09.2008 г., ДВ, обн. бр. 77. Към този момент изискването за общия размер на допустимите разходи се е определял от разпоредбата на чл. 8, ал. 2, съгласно която максималният размер на общите допустими разходи за един проект е левовата равностойност на 400 000 евро, тъй като предметът на инвестицията не е производство на енергия от възобновяеми източници. Липсвало е нормативно регламентираното уточнение какво следва да се има предвид под понятието „обща допустими разходи“ по смисъла на наредбата.

С влизането в сила на измененията на разпоредбата на чл. 8 от Наредба № 30 в редакцията ѝ от 18.05.2010 г., обн. ДВ, бр. 37, след подаването на документите, но преди произнасянето на административния орган се въвежда нова ал. 4 на чл. 8, съгласно който общите допустими разходи по ал. 2 и 3 включват всички разходи, които е необходимо да бъдат извършени за цялостното завършване и самостоятелно функциониране на инвестицията.

Административния орган е приел, че общата сума на допустимите разходи, които са част от цялостния обект на инвестицията и без тях тя не може да бъде завършена и/или да функционира самостоятелно възлизат на сумата от 1 095 568,93 лева, което надхвърля сумата от 782 332 лева, представляваща левовата равностойност на 400 000 евро. Към момента на приемане на заявленията не е имало изискване към експертите, които са отговорни за обработване на заявленията, да сумират различните видове инвестиционни разходи, които следва да се попълват в Таблиците 1, 1а и В.

Действително, с въвеждането на новото законово изискване, /което в настоящия случай играе ролята на ограничение/, административният орган е следвало да се съобрази с настъпилите в хода на административното производство по издаване на административния акт изменения в нормативната уредба. Това е така, защото по

аргумент на изричната разпоредба на чл. 142, ал. 1 от АПК законосъобразността на административният акт се преценява съобразно действащия към момента на постановяването му материален закон.

Макар в теорията и практиката да се смята, че по общо правило процесуалноправните норми трябва да се прилагат спрямо всички висящи към момента на влизането им в сила правоотношения, /ако друго не е указано/, същото не важи за материално правните норми. Всъщност, с цел гарантиране спазването на принципите на правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания, материално правните норми трябва да се тълкуват в смисъл, че се отнасят до заварени при влизането им в сила отношения само доколкото от формулировката, целите или структурата им става ясно, че трябва да им се придаде такова действие /в този смисъл ОС на ЕС по Дело T-25/04 Gonzalez y Dnez, SA срещу Комисия на Европейските общности/. В настоящото дело, приетите изменения в чл. 8, ал. 2 и новоприетата ал. 4 на Наредба № 30 могат да се тълкуват като приложими към неприключилите административни правоотношения само доколкото административния орган е изпълнил процесуалните си задължения да укаже на лицата при това изменение необходимостта да съобразят заявленията си с нововъведените изисквания, доколкото заявленията им безспорно са отговаряли на материално правните изисквания към подаването им или към момента, в който е била преценявана тяхната редовност и допустимост.

Ето защо и на трето място, по делото се намират доказателства, за съществени процесуални нарушения в административното производство, довели до съществено нарушение на материално правните изисквания и съответно до незаконосъобразност на оспорвания акт.

Жалбоподателят [фирма] е кандидатствал за финансиране пред ДФ „Земеделие“ - РА по мярка 311 „Разнообразяване към неземеделски дейности“ с проект „Довършителни работи и оборудване на Къща за отдых със снек-бар в [населено място], обл. С.“. Заявлението за подпомагане е депозирано в Областна Разплащателна агенция към ДФЗ - РА - [населено място] на 10.05.2009 г. под идентификационен номер на проекта № 21/311/00047. Към заявлението са приложени попълнените от кандидата таблици, представляващи неразделна част от бизнес-плана съгласно образец - Приложение № 3 към чл. 16, ал. 1 от приложимата Наредба № 30 от 11.08.2008 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности“ от ПРСР, издадена от министъра на земеделието и храните.

След подаването на заявлението, РА е стартирала проверка на кандидата за наличие на съответствие с критериите за допустимост заложили в Наредба № 30. Както беше посочено по-горе подаденото заявление е било редовно и съответно допустимо, поради което същото е следвало да бъде своевременно разгледано. Вярно, че срокът на административния орган за произнасяне по заявленията не е преклузивен, макар за лицата да възниква възможността да обжалват наличието на мълчалив отказ след като изтече законоустановения срок за произнасяне на органа. Въпреки това, при наличието на изричен отказ съдът е длъжен да изследва съобразяването, както на материално правните изисквания така и на процесуално правните такива от страна на органа. В настоящия случай, в хипотезата на променени материално правни норми, за които не става ясно дали действат само за бъдещи правоотношения органът е бил длъжен да укаже на лицата необходимостта да съобразят заявленията си с настъпилите промени, като им даде подходящ срок за това. Като не е направил това ответникът е допуснал процесуално нарушение, което в настоящия случай е от категорията на съществените.

Това е така, защото жалбоподателят е можел да прецени дали да коригира в подходящи граници необходимите му разходи или да се откаже от кандидатстване. Като не му е дадена възможност за това, съществено са нарушени негови права, доколкото безспорно с кандидатстването си същият е показал необходимостта си от получаване на външно финансиране на планираната от него дейност.

Съдът не намира за съществено нарушение посочването на друго наименование на търговец в обстоятелствената част на заповедта за отказ, тъй като от останалите нейни елементи е видно, че се отнася именно за жалбоподателя /в графите „Име на кандидата" и „И. номер" са коректно изписани идентификационните белези на кандидата, което кореспондира и на общата стойност на проекта в лева, която е посочена в третата графа от табличния вид на оспорвания акт. Видно от приложената административна преписка, се касае именно за проекта на жалбоподателя [фирма], кандидатстващ с проект ИД 21/311/00047 на обща стойност от 563 922,38 лева./

Като не се е съобразил с изискването на чл. 30, ал. 2 от АПК, за което в закона няма ограничение със срок, административния орган е издал административен акт, който е в противоречие с процесуално правните норми. Това е довело до нарушение на материално правните изисквания на закона, тъй като към датата на произнасяне жалбоподателят е можел да съобрази заявлението си, ако му е била дадена възможност за това.

От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за незаконосъобразност на оспорвания административен акт, поради което и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК жалбата на [фирма] следва да бъде уважена, а преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК съдът следва да осъди ответника да заплати направените по производството разноски на жалбоподателя в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева, които представляват заплатената от лицето държавна такса за разглеждане на настоящото дело и адвокатски хонорар.

Водим от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 30 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], със седалище в [населено място], област С., Заповед № 01-РД/2835 от 25.08.2010 г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие”.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне на административния орган съгласно мотивите на съда.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие” да заплати на жалбоподателя [фирма], със седалище в [населено място], област С., ЕИК[ЕИК] сумата от 650 /шестстотин и петдесет/ лева, които представляват направените от лицето съдебни разноски.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните. Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

